

בעזרת השם יתברך

למעננו ולמען דורותינו

הקולות' וכל אחד מאיתנו שאיפתו שבניו וצאצאיו ימשיכו להרגיש ולראות ולחוות, כדי שזה יקרה אנחנו צריכים להעמיד להם, לבחורים ולילדי החמד, מקום משל עצמם, הרחבת הדעת, לתת להם את כל צרכיהם עוד יותר ממה שאנחנו קיבלנו כאן, כדי שיהיו מחוברים, כדי שיראו את הקולות.

זו השאיפה שלנו כולנו, כל אנשי שלומינו חסידי באיאן, שכל בחור כאן בקלויז, שכל ילד כאן ירגיש את הרוממות ויסחף ליבו אחר התפילה, אחר ההתעלות בעריכת השולחן, שיגיע לכל חג וחג וירגיש את הרוממות שבחגים במחיצת הקודש, וככה תתמלא השאיפה של הוריו והוא יגדל לתורה ולחופה, ואף יגדל דורות לתורה ולתפילה.

כדי שזה יקרה אנחנו צריכים שיהיה "ויחן שם ישראל", במנוחת הנפש, בשלווה וברוגע, בשמחה וישוב הדעת. שהקלויז יהיה רחב ידיים, מזמין, מלבב נפש, עם מקום לכל אחד, סבר פנים יפות לכל אחד, שהלבבות כולם ימשכו לכאן. וכך נעשה בעז"ה - בכוחו ובשליחותו של כל אחד מאנ"ש.

כאיש אחד, בלב אחד. אונזער פינטעל הארץ!

הרה"ח ר' נטע ציינווירט ראה פעם אברך מאנ"ש שהתפלל באש קודש ובהתלהבות, נענה הוא ואמר - אם כיום הוא כך, הרי שבוודאי בתור בחור היה הוא ממש להב אש קודש, כי בחור המתפלל בהתלהבות וברוממות, הדבר ממשיך ונשאר עמו גם לזקנותו.

הוי אומר שכדי לגדול בתורה וביראת שמים צריך להשקיע בצאצאיו היקרים דווקא בשנות הבחורות, אז הם הרי קרקע פורייה ואם נצליח להחדיר בהם תורה ויראת שמים אז, הרי שכל חייהם ילכו בדרך זו.

כך הדברים מפורשים גם בדברי הבני יששכר השבוע, שמסביר ומפרט שאדם שאינו מרגיש התפעלות בתורה ובתפילה, הוא משום שאבותיו לא התקיים בהם "רואים את הקולות". ומידה טובה מרובה, כאשר אנחנו והם חשים ורואים את הקולות, ועובדים את ה' בהתלהבות, הרי שהדבר משפיע עלינו ועליהם.

אם אתה קורא עלון מיוחד זה בוודאי אתה מבין למה הדברים מתכוונים. כל הורה והורה זכה להיות מחובר לחיי הרוח והתרוממות כאן בקלויז, לרוות שפע קודש להיות בבחינת 'רואה את

אלעם פאר אונזערע קינדער

הקלוזי

כאשר אנו באים אל הקלוזי, רצוננו להיות שייכים, להתעלות, לקנות דרך חיים ולזכות לבחינת "רואים את הקולות". ברצוננו שייטבעו בנו עמל רבותינו הקדושים, עמלם של חסידים ואנשי מעשה, ושישתקפו על פנינו דרכיה של רח"ק, סאדיגורא ובאיאן.

אך כדי שכל זה אכן יקרה, אי אפשר להסתפק בהצבת מראה בלבד - בהתבוננות מן הצד ובתקווה שעמל האחרים יעמוד לנו. כדי שההתעלות תהיה חיה, מוחשית ואמיתית, עלינו להיות שותפים: לקחת חלק, לתת יד, ולהשקיע מעצמנו. רק כאשר יש כאן יצירה פנימית ואמיתית, נוכל לחיות את הקלוזי ואת האווירה השורה בו, עד שתהא שאיפת כל אחד מאיתנו, יחד עם צאצאיו וצאצאי צאצאיו, "שבתי בבית ה' כל ימי חיי" כאשר הלב מקושר לקלוזי בקשר של אהבה פנימית - ברצון ובהתלהבות.

וכאשר נראה שוב את הבחורים הצעירים שלנו ואת האברכים החשובים שלנו נמשכים אל קדמת הטיש, עומדים ולוהטים באש קודש של "אודה לקל" ו"נשמת כל חי" בקלוזי, כאשר יש להם מקום להתבטא, לעצור, לחשוב, ולזכות להרחבת הדעת - נדע אז כי בשותפותנו ובהשתדלותנו, בזכות שבנינו את ה'קיר' שלנו נבנתה להם מציאות זו.

עלינו, ועל בנינו ועל דורותינו

משל זה מפורסם בכמה גרסאות

להלן גרסה אחת מהן, שלקחה בצידה:

הם נקראו אל המלך, והופיעו כשכולם נרעדים מהתרגשות.

המלך שמע עליהם רבות, שמע על יצירות האומנות שלהם, שמע על המיוחדות של כל אחד מהם, והחליט להזמיןם לארמון, לצייר עבורו את כתליו.

כדי שלא יושפעו זה מזה, חולק הארמון לארבעה, וכל קיר נמסר לאמן אחר. כל קיר כוסה בבד נפרד, אטום, כדי שאיש מהם לא יראה את מעשה רעהו, וכל אחד יביא את המיטב שבמיטב, וכך יקושת הארמון ויהפוך לשכיית חמדה.

עובר שבוע, עובר חודש. הקירות עומדים מכוסים, והבדים במקומם. אין איש יודע מה נעשה מאחורי כל קיר, ואין אחד מן האמנים יודע מה עושה חברו.

והנה, הגיע היום המיוחל. המלך נקרא אל הארמון ברוב התרגשות, עומד בין הקירות ברגע האחרון ממש, בזה אחר זה, מסירים האמנים את הבדים.

והנה מה רבה האכזבה:

על כל אחד מן הקירות לא מצוייר דבר, אלא מוצבת בו מראה גדולה, פשוטה. עיניו של המלך התעגלו בתדהמה, ולפתע הוא הבין.

כל אחד מן האמנים סבר בליבו: במקום לעמול קשה, אביא מראה, ואשקף בה את הקירות האחרים. כך יראה היופי - בלי העבודה.

אלא שכאן נתגלה הפגם: כולם חשבו כן. כולם סמכו על זולתם. ולבסוף - לא היה שם אלא מראות המשקפות מראות.

איש האשכולות, אותו אחד שמוסר נפש כבר שנים
ארוכות פשוטו כמשמעו עבור הקלויז

הר"ר משה חיים סלמון הי"ו
מספר בשיחה מיוחדת על העמל הכביר
המושקע בכל פינה ופינה בבית חיינו

על הדרך הארוכה שעשינו
כולנו עד הגיענו הלום,
ועל שאיפת חייו עוד מימי
צעירותו לרומם את בית
אלוקינו עבור כל אחד
ואחד מאיתנו.

<<<

"זוהי זכות לראות
את הדורות הגדלים
על בסיס
ההשקעה
כאן
בקלויז"

שמחת ברית בחצה"ק. נראים הרה"ק מראתמיסטריוקא והרה"ק העקבי אבירים' מסדיגורה זצ"ל

מקום מאורגן, והרוחניות שהם יקנו בקלויז אחר כך תהיה לזכותי. שווה להקריב בעבור זה, אמנם הייתה ועודנה זו הקרבה להישאר אחרי כל תפילה במשך דקות ושעות ארוכות, אך זה שווה כשרואים את העונג של הציבור.

לדון לכף זכות

מכח היותי שמש, זכיתי לשרת את כל קהל אנ"ש מכל הסגנונות ועשינו הכל כדי שהציבור ירגיש מחובר. אם ילד פלוני לא קיבל שקית ממתקים מהאופרוף, אם בחור נשאר בלא מקום לינה וכד' תמיד היינו נשארים אחרונים בקלויז כדי לעזור ולסייע.

תוך כדי למדתי דבר חשוב מאד, לדון לכף זכות. ומעשה שהיה כך היה.

באחת מהתקופות התבקשתי לנעול את הקלויז מידי שבת שלא יכנסו אינשי דלא מעלי. כמובן לפני שנעלנו את הקלויז הוצרכתי להישאר עד שאחרון המתפללים פנה אל ביתו, ואחר כך עשיתי סיבוב נוסף בכל חדרי הבניין העליונים

המתפללים, עד כמה שזה נשמע פשוט - פעם זה לא היה. יצאנו למגבית מיוחדת, הגבאי הרה"ח ר' יעקב שרייבר השיג תרומה של 2 מיחמי מים גדולים, וכך העמדנו עבור הציבור תה וקפה מראש וכו' (המיחם למי שזוכר היה ממוקם ליד המלתחה בפרחודור הימני בסמוך למדרגות, והשקענו רבות בכך) והציבור נהנה מכך מאד.

כמו כן טרחנו עם הפועלים מאד לסדר את הקלויז מיד אחרי הטיש, כדי שהציבור יגיע לקלויז מסודר מיד למחרת בבוקר. אני זוכר ששבת אחת אחרי הטיש נשארתי ער כל הלילה עם הפועלים לסדר את הקלויז, את האמת זה היה עבורי קשה מאד, אך מה היה שכרי: כאשר הגיע כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א בבוקר למחרת לקלויז מסודר ונאה, ושמעתי שהתבטא ואמר, שזה נחת רוח לראות שלא נשאר זכר מהטיש והכל מסודר כבראשונה, והיה זה שכתנו.

כך זכיתי עם כל העוזרים והמסייעים לנקות את הקלויז אחרי כל תפילה, להחזיר את הספרים למקום אחרי התפילה, והכל כדי לדאוג ולחמם את ליבם של הבאים אחר כך שימצאו

הקלויז בהם הרה"ח ר' שלמה אהרן ורטהיימר, הרה"ח אברהם רבינוביץ, הרה"ח שלמה לוברבום, הרה"ח שלום ברוך פריזנד ויבלח"ט הרה"ח דוד פישמן לסייע כשמש הקלויז הגדול, לצד השמש הותיק ה"ה הרה"ח ר' אברהם חיים שפיגל ז"ל שהשקיע גם הוא כח ומח בסידור הקלויז ויבלח"ט ר' מוטל גרומן שהוא גם היה גבאי. וכך קיבלתי על עצמי את התפקיד.

איך הייתה נראית הפעילות אז?

האמת שאז היא הייתה שונה בתכלית. התפקיד שלי היה לדאוג לסידור הקלויז וצרכי הציבור, אבל אז הבנתי שהקלויז לא מספיק לו את הדברים הללו אלא הוא צריך השקעה הרבה מעבר. הרגשתי שב"ה לקלויז יש אב שדואג מלמעלה לתפקוד הכללי, אבל הקלויז גם צריך בבחינת "אמא" שתדאג שליושבים בבית יהיה נעים וחם וטוב, וזו הייתה הסיסמא שמלווה אותי עד היום, לדאוג לכל צרכי הבאים.

לדוגמה, הפרויקט הראשון היה להכין תה וקפה לציבור

ר' משה חיים: ראשית דבריי הנני רוצה להזכיר איך בכלל הגעתי לעמל עבור הציבור ועבור הקלויז קדישא. כשהייתי ילד גדלתי במונס, שם היה יהודי חשוב ששמו היה ר' יהודה ליכטער, חתנו של הרה"ח ר' משה גאלדהירש ז"ל, עקבתי אחריו בתור נער צעיר והתרשמתי והתפעלתי מאד מהעובדה שלמרות שהיה יהודי נכבד מאד, הוא היה שמש בביהמ"ד סקווירא ובכל פעם שהיה טיש, הוא היה עובר עם מטאטא על הפראנצ'עס להבריכם ולנקותם לפני שהציבור מגיע. המסירות הזו נגעה מאד אליי וחשתי חיבור וקשר מיוחד לעמל כבוד בית ה'.

כשהגעתי לארה"ק והקמתי כאן את ביתי אחר הנישואין, היה עבורי זה המקום הטבעי לעזור ולהושיט יד ולסייע. באותם ימים היו מתפללים בעיקר בהורנשטיין ואחרי כל תפילה בהיכל הקלויז הגדול היינו כמה אברכים ובחורים מסדרים את הקלויז. כמובן שאני לאור נטייתי לעסוק בעמל הקלויז התנדבתי הרבה, ואז נקראתי על ידי וועד הגבאים של

השוה"ט בשנים קדמוניות, בקומת הכניסה של הקלויז

זכיתי עם כל העוזרים והמסייעים לנקות את הקלויז אחרי כל תפילה, להחזיר את הספרים למקום אחרי התפילה

המסירות הזו נגעה מאד אליי וחשתי חיבור וקשר מיוחד לעמל כבוד בית ה'.

כיצד הוקם מפעל 'אורח לצדיק'?

בשנים הראשונות כלל לא היה מפעל כזה, היו ישנים פה ושם בפנימייה, באותם שנים פנה אליי יהודי מבני ברק שאולי נרכוש כמה מיטות למי שרצה להתארח בקלויז, יצאנו למגבית בקרב אנ"ש וקנינו כ-50 מיטות מתקפלות, זה היה משמח ונחשב למשהו מיוחד. בהמשך ירדנו לבתי נדיבי לב, וערכנו מגבית בקרב קהל אנ"ש וקנינו עוד 50 מיטות וכן הלאה, וכך לאט לאט הוקם המפעל כיום.

המטרה הייתה ועודנה היא כאמור, לתת לציבור את ההרגשה הכי נוחה, כדי שבעת שהייתם בחצר הקודש הם יחושו וירגישו בבית ממש, ויתפנו להתעלות ברוחניות. אני זוכר שבקלויז היו גם ספסלים ללא פורמייקה, דבר שהיה לא נח וגם הזיק לבגדים, פעלנו רבות וטרחנו כדי להחליפם כאמור שקהל אנ"ש יהיה מרצה, וכך גם בנוגע לפרנצ'עס, פעם היו הם ישנים, שעוד נבנו בשעתו ע"י רב הפעלים ובונה הבית המסור יזכר לטוב הרה"ח ר' ראובן קליין ז"ל, והיו מעבירים קורות מאחד לשני כדי להשלים את החסר, באותו זמן חשבנו שנכון להשקיע בפרנצ'עס חדשים עם גלגלים כדי שיוכלו לנייד אותם בלי רעש ובלאגן, וכך נולדו ה'עגלות' השחורות שהתקפלו בצורה מאורגנת, וגם זה היה בעזרתו של הרה"ח ר' ראובן ז"ל, וכן הלאה והלאה כל פרט ופרט.

איך אתה רואה את הקלויז מנקודת מבטך כיום?

ברוך ה' היום הקלויז מלא ופעיל במשך כל השבוע, ויש פועלים העמלים בו במרץ מסביב לשעון, אך ללא ספק שיחד עם זה אנחנו הגבאים שליחים של כל הציבור כדי לדאוג שכל אחד ואחד שנכנס ומגיע לכאן, בשבת ובחג, באמצע השבוע וביומי דפגרא, ירגיש הכי טוב והכי נח, ככל הניתן וככל שמתאפשר, דא עקא שכדי שזה יקרה אנחנו זקוקים לשותפות שלכם, לכח שלכם, הן במילים טובות, והן בתרומה ובמעש, כי הדרך היחידה לקיים ולתת ולהוסיף לציבור זה עם שותפות הציבור. ה' יעזור ויתן לנו כח להמשיך לעשות עוד ועוד

יפלו לארץ וירימו אותם ויגיעו לידי חשש מכשול.

ומידי דברי, כמה נאה לראות את אנ"ש מגיעים היום ללימוד לפני התפילה, הדבר לא היה תמיד כך, והקלויז לא היה מלא כמו היום קודם התפילה, כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א ממש מסר עצמו על העניין עד שזוכים אנחנו לראות פירות. כמו כן בעניין סילוק הקפה בשעת התפילה, פעם לא היו מקפידים ע"כ, אולם אז נפטר האברך הרה"ח צבי פישמן ז"ל, ולפני קריאת התורה קרא כ"ק מרן אד"ש לגבאים ודיבר על חומר העוון של דיבור בעת התפילה, וביקש שיקראו גם לי, ובתוך כך אמר שמשא חיים יסלק ג"כ את הקפה בשעת התפילה.. וכך התחיל המנהג.

בהמשך
ירדנו לבתי
נדיבי לב,
וערכנו
מגבית
בקרוב
קהל אנ"ש
וקנינו עוד
50 מיטות
וכן הלאה,
וכך לאט
לאט הוקם
המפעל

והתחנתונים ובפנימייה כדי לראות שאף אחד לא נשאר שם. בשבוע אחד ראיתי שמישהו נשאר באחד החדרים וסגר את הדלת בעדו, דפקתי וביקשתי שיצא, כי אני רצה לסגור וברצוני כבר ללכת ולעשות קידוש בביתי, אולם האיש לא הגיב עד שחשבתי שאולי הוא זקוק לעזרה. אחר זמן מה הוא יצא מאותו חדר ופנה לביתו, ומה התברר לי? שאותו האיש פשוט כבד שמיעה, הוא לא שומע. ולא שמע את תחינתי ובקשתי שיצא לביתו...

איך הגיב הציבור לשינוי מבורך שזה?

האמת, שמיד אחרי שהתחלנו יחד עם הגבאים עם כל הפעולות זה נהיה כאילו מובן מאלין, עד שבתוך זמן קצר אי

אפשר היה להבין איך הקלויז התקיים אחרת. אספר עוד משהו, שבשנה הראשונה הגיע חג הפסח והציבור רצה שימשיכו להגיש את הקפה והחלב, למרות שהמנהג היה לא לשתות במקומות אחרים, והסיבה הייתה שהציבור מגיע משכונות רחוקות לתפילה ארוכה וקשה שלא לשתות קפה, שאלנו מיד בקודש פנימה כדת מזה לעשות, ונענו שבהמשך הרבי יתן תשובה, ועבר פסח ועוד פסח, ולאחר שנתיים קיבלנו תשובה שכדי להעמיד קפה כדי שהציבור יגיע ללמוד לפני התפילה... ואכן בעצת מורינו הרב זצ"ל חידשנו את הקפה ממים מוכנים לפני פסח, והוראת הרב הייתה שיש להשליך את כל הכוסות מיד לפח ואין להשתמש בהם שוב כדי שלא

את מסירותו של איש המעש
ה"ה הר"ר יעקב וורטהיימר הי"ו
אין צורך להציג.

כלל העדה מכירה אותו ואת פעליו
החשובים לאורך כל השנים למען
כבוד בית באיאן.

ועל כן, בעיצומה של המלאכה כאשר באים
אנחנו להמחיש עד כמה הקלוז הגדול הוא
פרי נחלתם ובאחריותם של אנשי שלומינו
חסידים יראים ושולמים, פנינו אליו כדי
לשמוע את הדברים מנקודת מבטו הוא.

◀◀◀

"כאשר רואים
את הדור
הצעיר בבאיאן
מבינים
שההשקעה
היא משתלמת"

ושוחח ודיבר עם כל ילד וכל בחור, הכיר אותם בשמותיהם, היה מאחל 'גוט שבת' לכל אחד, ומי מדבר על ההשתתפות שלו בכל שמחה ושמחה של אנ"ש, כגבאי הקלוזי, במסירות עילאית שאין בנמצא לה. בבית כזה גדלתי וזה מה שינקתי בכל השנים וזה מה שאנחנו משתדלים לעשות הלאה.

ובעמדנו לקראת פסח חשוב לציין עוד דבר. אבא ז"ל היה טורח מאד למען הקמחא דפסחא, הוא עשה את זה כי הרגיש שהציבור צריך עזרה לקראת פסח וממש מסר את הנפש על זה, הוא היה משקיע ורושם בכתב יד את כל רשימת אנ"ש ומכין לכל אחד מעטפה מכובדת, לעיתים היה ממש רודף אחרי האנשים עד תשעה באב כדי לתת להם את התמיכה והדבר היה אצלו חשוב מאד, זה דוגמה נוספת להתייחסות שלו אל בני הקלוזי כמשפחה אחת.

מתי נכנסתם לעמל הציבור בקלוזי?

כאמור, תמיד הייתי מסייע ביד אבא, אולם את עיקר עמלי התחלתי כאשר עברו מהקלוזי בבתי הורנשטיין להיכל הקלוזי הגדול, באותו זמן שימשתי כמנהל משק בשיבתנו הק', וצריך לזכור שבאותם ימים הקלוזי לא היה מנוהל כמסגרת נפרדת, אלא הוא היה חלק מהשיבה. כאשר נכנסו לקלוזי הגדול לא היה בימה, וגם לא ארון קודש ואף לא חלונות למבנה.

הלכתי אני יחד עם ידידי ר' דוד הפטלר וקנינו עצים עמם בנינו את הבימה, קנינו חומר מיוחד לכיסוי החלונות כדי שלא יכנס גשם וכו' ואף קנינו פלטות עץ לארון קודש, וכך כשהציבור הגיע לקלוזי לתפילת הימים הנוראים קיבל את פניהם קלוזי מעוצב ומאורגן, את הסיפוק שהיה לי אז אין לתאר ובפרט מכך שהציבור הרגיש שהכינו עבורו והתכוונו וכו'. אני רוצה לציין כאן שלא הייתי לבד אלא כל אנ"ש הושיטו יד כפי יכולתם.

מאז, מידי שנה ושנה עד היום, התחלנו לעלות בסולם של ממש, בכל שנה היה צריך להוסיף עוד ועוד מקומות, ולהשקיע עוד ועוד, עד שמשנה לשנה ב"ה לא מכירים את הבניין, צריך אמנם להשקיע בכך רבות, אך שרואים את ההתעלות של אנ"ש והתרוממות הרוח שיש להם,

ולא רק בעשייה למען הכלל, הרי אבא היה צריך בכל תפילה להגיע מוקדם, לפתוח את ארון הקודש, לסדר ולארגן ולהדליק נרות וכו', גם בשבתות ובימים בהם הדבר היה קשה לו הוא היה מוסר נפש, אבל לא רק שם אלא גם בקשר בין קהל החסידים הוא היה משקיע, כגבאי הוא טרח והכיר

השורות ובסידור הקלוזי לכל בית באיאן, אולם אני בבית ראיתי עד כמה הדבר עלה לו בכוחות אדירים, ומאיך כמה הוא שמח על הזכות לרומם את באיאן ולקחת חלק כגבאי בקלוזי.

ר' יעקב: ראשית דברי, בן יכבד אב, ברצוני לפתוח בכך שאת המושג 'מסירות עבור באיאן' לא רכשתי עם השנים, אלא קניתי מאז יום הולדתי אצל אבא, הלא הוא הגבאי האהוב והבלתי נשכח הרה"ח ר' שלמה אהרן ז"ל. הציבור הכירוהו בקלוזי כמה השקיע בחיבור וליכוד

בהמשך
ירדנו לבתי
נדיבי לב,
וערכנו
מגבית
בקרב
קהל אנ"ש
וקנינו עוד
50 מיטות
וכן הלאה,
וכך לאט
לאט הוקם
המפעל

הלכתי אני
יחד עם
ידידי ר'
דוד הפטלר
וקנינו עצים
עמם בנינו
את הבימה,
קנינו חומר
מיוחד
לכיסוי
החלונות
כדי שלא
יכנס גשם
וכו' ואף
קנינו
פלטות
עץ לארון
קודש

היה זה פעם ראשונה שהציבור זכה להרחבת הדעת

בחמימות יותר, כדי שירגישו שמצפים להם, וכאן גם המקום לציין את ידידי הגבאי ר' שמעון ברזל שממש מיוחד בעניין זה וזוכר כל אחד את היארצייט שלו וכדומה, ולא רק עבורם אלא משתדל לקרב כל אחד ואחד, הדבר מחבר ומאחד את כולם. אגב אני זוכר את ה'שמחת תורה' הראשון בו התפללו בקלויז הגדול, היה זה פעם ראשונה שהציבור זכה להרחבת הדעת והיה מקום לכולם, הרבי עמד באמצע והציבור סביב, כשהילדים יושבים סביב סביב, את הריקודין קדישין אין לתאר אז הם היו למעלה מדרך הטבע, הציבור היה בכזה רוממות הרוח

על האברכים בחורי החמד והילדים, אמנם דינו קצרה מלתת לכולם לעמוד בשורה הראשונה, אבל זאת אנחנו עושים מאמץ רב, שבכל מקום שאדם יעמוד, הוא יוכל לראות ולהשתתף. אנחנו עושים זאת באחריות רבה כי אנחנו יודעים כמה חשוב שכל בחור יראה וישתתף ויהיה חלק בכל מעמד. אז לפעמים בחורים צעירים צריכים לעמוד בקומות העליונות, אבל עדיין הם רואים ושותפים.

אפשר לציין גם, שבתוך קהל אנ"ש יש גם חשיבות לכאלו שמגיעים לעיתים רחוקות יותר, לכבדם ולקבל את פניהם

מתכננים בדיוק איפה יעמדו וכו' כדי שלכל אחד ואחד יהיה מקום

ואת החילוק שרואים כשהמעמד מאורגן בסדר הטוב, הכל שווה ב"ה.

בעולם החסידות יודע, שמעמדי הקודש בבית באינן יש להם הרחבת הדעת מיוחדת. כמי שליווה את המעמדים, תוכל להסביר למה?

כל אחד שמכיר ויודע כמה כוחות מושקעים מאחורי כל מעמד ומאחורי כל טיש ובוודאי מאחורי כל שמחה יודע במה דברים אמורים. העיקרון המרכזי שלנו הוא שלכל ילד ובחור ואברך יהיה את מקומו בהרחבת הדעת, ושיוכל תמיד "לראות

ולראות" בכל מקום ובכל פינה, גם כשיש ציבור גדול.

לדוגמה, כאשר מתכננים מעמד חופה, או טיש וכו', אנחנו יורדים קודם לשטח, בודקים מכל זווית וזווית שניתן לראות ממנה, ומבצעים שיפורים במקום, מזיזים שוב את הרמקולים וכו', כך גם בבניית הפראנצ'עס בכל מקום, אנחנו יושבים ומתכננים בדיוק איפה יעמדו וכו' כדי שלכל אחד ואחד יהיה מקום.

במסגרת זו אנחנו חושבים על כל סוגי הקהלים, על זקני אנ"ש שיהיה להם מקום מכובד על הידידים ובני המשפחה,

שיחד
נוכל
לבנות
מקום
שמגדלים
בו תורה
וחסידות

ראייתי שאפשר לומר שהדור הצעיר משתבח והולך מכל הבחינות, וכאשר רואים את הדור הזה, מבינים שהשקעה משתלמת. א נחת צו זעהן.

לסיום, איזה מסר היית רוצה להעביר לקהל אנ"ש?

אחים יקרים, אנחנו הגבאים רק שלוחים שלכם, כל מטרטנו היא שיחד נוכל לבנות מקום שמגדלים בו תורה וחסידות שכל אחד ימצא בו את מקומו, כל אחד ירגיש שמשותפים בשמחתו, שאנשים אחים אנחנו. ולכן חשוב שתתנו לנו כל הזמן תמיכה וגיבוי, כי גם אנחנו צריכים כח וחיוזוק מהציבור, ואין תמיכה יותר גדולה מלהשמע להוראות ולסדרי המעמדים, וגם יד תומכת בשותפות עם הקלויז במה שצריך, כי זה הדבר שמחזיק את פעילות הקודש הזו. אשרינו מה טוב חלקינו.

האם רואים אתם הבדל בין הדור הקודם לדור הצעיר?

האמת שברוך ה' הדור הקודם עדיין כאן, גם הוא עומד על מקומו ומכינים עבורו את המקום, אך אני חש ומרגיש שהילדים והבחורים שלנו ב"ה מבינים שהשמירה על הסדר היא חלק מההצלחה של כל מעמד ומעמד. כל אחד יש לו את מקומו המוכן לו ואם כולם אכן יעמדו לפי הסדר שנקבע בעז"ה הכל יבוא על מקומו וכולנו נוכל להתעלות יותר.

בתחילה היה קשה יותר לקבל את האימוון, אבל ידעתי שכוונתי לטובה וכולם ירגישו את זה, וכאן המקום לציין את הדור הצעיר יותר בבאיאן שמרגיש שהכל נעשה מתוך אהבה רבה ועצומה, וברוך ה' תמיד מתארגן ומתמקם לפי הסדר, כי הוא מרגיש שזה לטובתו. וברוך ה' אני יכול להגיד מזווית

היינו
צריכים
לארגן
ולהוסיף
עוד מאות
מקומות

שאינ לתאר אותה, ומי שהיה אז זוכר את אותה שנה עד היום. נוסף ונספר עוד על החמימות שבה דאגו לציבור, הטישין היו נערכים בקומה הראשונה, ובימות החורף היה הבניין כולו קר מאד, והרה"ח ר' אברהם חיים שפיגל הכניס להיכל כיריים, ועליהם שם כלים והדליק את האש כדי שהמקום יתחמם.

מהם המעמדים הכי מאתגרים במשך השנה?

האמת שכל מעמד הוא מאתגר. ובפרט שהרבי מאד חשוב לו שכולם יקבלו יין וכו' עוד לפני שהוא מברך עליהם, ועל כן יצרנו מבנה ותוכנית שמאפשרת לחלק לכל קהל המונים בזמן קצר ועדיין להיערך לשינויים של הרגע האחרון. לאירוע כזה אתה צריך להיערך שעות מראש, ובעצמך לעמוד במקום כבר שעה וחצי מראש כדי לשמור על המקומות למשפחה ונכבדי

אנ"ש. הן מבחינת ההגברה והן מבחינת הלוגיסטיקה, ההושבה של הציבור. הכל בסיעתא דשמיא ובאהבת חברים עניקת.

אני רוצה לציין מערך מיוחד שהיום יש אותו בהרבה קהילות, אך הוא התחיל אצלנו, כאשר נכנס הר"ר אהרן לודמיר לרומם את הקלויז, הוחלט לדאוג שכל אחד ואחד ישב בתפילות הימים הנוראים בישוב הדעת על מקום משלו, זה לא היה כך בעבר, פעם היו ממלאים את הקלויז בספסלים וכל דכפין היה יושב, אולם ראינו שכדי לתת לאנשים מנוחת הנפש ובפרט לבחורים צריך להוסיף ולתת מקום מיוחד לכאו"א, זה דורש מערך לוגיסטי ענק, אבל התוצאה משתלמת, בזכות זה אנשים אומרים שהם קנו ישוב הדעת בתפילות הימים הללו, וזה שווה יותר מכל הון!

בית חיינו - אונזער לעבין

אלו שמחוברים < לא צריכים דינר < ולא קול קורא < ולא מתנות.

לא עושים דינר יוקרתי לנישואי הילדים
ולא יוצא קול קורא לקנות דירות,
גם אין מתנות לצורכי אור וחימום.

**כי זה שותפות של לב
וחיבור של אמת.**

זריזין מקדימין

מצטרפים בשמחה להיות חברי בית חיינו

הקלויז הגדול

מקום שחיים בו תורה, תפילה וחסידות.

פשוט מחוברים - ושמחים להיות שותפים
כי כל מה שמשקיעים במקום הנכון - עומד וקיים לדורות.

פאר אונזער לעבין

למעננו • למען עתידנו • ולמען דורותינו

באמצעות נדרים פלוס

בפנייה לגבאי הקלויז